

Životopis Dalibora Dudka

Pan Dalibor Dudek se narodil 18. září 1964 v Písku. Už od mala vyrůstal v rozrůstajícím se městečku Milevsko. Ačkoliv z vesnice nepochází, historie jeho rodiny se k ní silně vztahuje.

Dědečci

Jeden z jeho dědečků pracoval v Netolicích jako kovář. Jednoho dne během probíhající druhé světové války si onen dědeček zašel se džbánkem do hospody pro pivo. Když se z hospody vracel, narazil na druhého kováře, který mu na pozdrav zahajloval. To se dědečkovi nelíbilo, a tak mu odvětil: „Víš co, Franto, nasrat!“ A to mu zajistilo, aby zbytek války strávil v Budějovicích na gestapu. Po válce byl propuštěn a 27. února 1948 dostal vyznamenání a pamětní diplom. Den poté komunisté oficiálně převzali vládu nad Československem. Dědeček bohužel zemřel dříve, než se Dalibor stihl narodit, takže o něm může vyprávět pouze to, co slyšel od příbuzných.

Druhý dědeček, z maminy strany, ale pana Dudka ovlivňoval více. Vyprávěl mu, jak chodíval k panu Hašlerovi pro noty a jak společně poslouchali dialogy Voskovce a Wericha z Osvobozeného divadla. Pan Dudek měl dědečkovo vyprávění rád a s radostí za ním jezdil.

Tanky

Kromě dědečků si pan Dudek pamatuje i na své rané dětství. V roce 1968 se staly dva klíčové okamžiky. Zaprvé do rodiny přišla mladší sestřička a zadruhé začal z okna panelového domu pozorovat ruské tanky, které nás přijely okupovat. Z počátku se mu přítomnost vojáků líbila. Chodil po bytě s bubínkem nebo na tanky střílel vařečkou. Až později mu došlo, že se vlastně žádná velká sláva nekoná.

Když byl mladý, jeho rodičům nevadilo, že se celé dny toulal mimo domov. Jednoho letního dne se vypravil se svými kamarády do lesa. Po cestě narazili na partu vojáků, kteří je poslali z lesa pryč. Udivení kluci se vrátili domů a s příhodou se svěřili rodičům. Ti se jich překvapeně zeptali, proč chodí do lesa 21. srpna, když nás v tento den, pár let zpátky, začali okupovat Rusové.

Základní škola

Na základní školu pan Dudek nastoupil za normalizace. To byla doba, kdy jste veřejně nemohli mluvit o věcech, o kterých jste se bavili doma. Učitelům se říkalo soudruhu nebo soudružko a režim omezoval i určitou část literatury. Pro Dalibora jako pro dítě ale tato doba nijak špatná nebyla. Děti si vždycky našly něco, čím si udělaly radost nebo se zabavily.

Pan Dudek byl vzorný žák, proto se předpokládalo, že půjde na gymnázium. Jednoho dne ale jeho tatínek dorazil domů a oznámil, že vlastně neví, jestli mu bude umožněno gymnázium studovat. Do práce za ním údajně přišli dva pánové, kteří mu nabízeli práci v zahraničí, výměnou za to že bude donášet informace na své příbuzné, kteří žili mimo ČSSR. On tuto nabídku odmítl a obával se, že tito pánové se postarají o to, aby byla rodina Dudků pod větším drobnohledem a aby měli značné nevýhody. Nic se ale nakonec nestalo.

Střední škola

Na střední škole se z pana Dudka stal čundrák. Také ho oslovila poezie a hezké dívky. Oblíbil si hlavně učitele dějepisu, kterému říkali Nafták. Situace ohledně Jana Palacha byla v té době mezi studenty hodně bolestivá, ale nesmělo se o ní moc mluvit. Ze střední školy má pan Dudek i úsměvnou vzpomínku, kdy spolu se svými dvěma dlouhovlasými spolužáky byl vybrán do průvodu, kde každý z nich držel velký transparent buď s podobiznou Marxe, Engelse nebo Lenina. Společně pochodem prošli a poté transparenty odhodili a zašli jako nezletilí ostudu spláchnout pivem.

Vysoká škola

Potom přišla pedagogická fakulta v Plzni, na kterou pan Dudek nastoupil po roce 1983. Po nástupu Gorbačova v SSSR se věci trochu rozvolnily. Jazzová sekce začala vydávat zajímavé časopisy a začaly i další výhody. Celkem rychle zde člověk pochopil, s kým se má nebo nemá bavit, aby se vyhnul problémům. Ani na kolejích vysoké školy ale nebylo bezpečno. Jednoho dne na koleje vtrhli policisté a do krve zmlátili každého, na koho narazili.

Sametová revoluce

Sametová revoluce a rok 1989 pana Dudka potkaly v závěrečném ročníku vysoké školy. Přidal se do party studentů, která na fakultě založila tiskové centrum, které mělo za úkol šířit mezi občany aktuální informace. To přinášelo i to, že měl pocit, že ho neustále někdo sleduje nebo fotí. Nikdy prý agenti StB nepracovali tak okatě jako v té době.

Po revoluci to pro studenty bylo jako sen. Mohli si poslouchat, co chtěli, číst, co chtěli, říkat, co chtěli, cestovat, jak chtěli. Pan Dudek za půl roku procestoval polovinu Evropy. Ještě dlouho se ale nedokázal zbavit toho, že když se ráno vzbudil, tak se sám sebe ptal, jestli to všechno nebyl jen hezký sen. Naštěstí teda nebyl.

Další hezkou zajímavostí je to, že pan Dudek a jeho žena měli první mezistátní manželství po rozdělení ČSR, a to z důvodu, že jeho žena je Slovenka. Později se věnoval i loutkoherectví a dalším uměleckým aktivitám. Podílel se mimo jiné jako učitel na rozvoji projektového učení na základní škole v Londýnské ulici v Praze. Dnes pracuje jako ředitel 3. základní školy u Říčanského lesa a raduje se z vnoučete.

A jeho životní motto? Spěchej pomalu!